

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 70.601 van 9 januari 1998

A. 67.801/VIII-192
(voorheen III-22.184)

In zake : **DEPREZ** France,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Monique DETRY, advocaat,
de Praeterestraat 25
1050 Brussel,

tegen :

1. **de Belgische Staat**,
vertegenwoordigd door de
Minister van Tewerkstelling
en Arbeid,
2. **de Rijksdienst voor Arbeids-
voorziening**, afgekort als
"RVA".

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 23 februari 1996 ingediende
verzoekschrift, waarbij France DEPREZ de
nietigverklaring vordert van de beslissing van
22 januari 1996 van de administrateur-generaal van de
Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening om haar ambtshalve
te ontslaan;

Gelet op arrest nr. 59.272 van 26 april 1996
waarbij de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Tewerkstelling en Arbeid, buiten de zaak
wordt gesteld, de tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing wordt geschorst en de termijnen voor de voortzetting van de procedure worden ingekort;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag van Mevr. DEBUSSCHERE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 22 november 1996 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij en de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 9 juli 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 september 1997;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DETRY, advocaat, die voor verzoekster verschijnt, en van de heer DELBEUCK, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster, in 1992 in dienst getreden bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA), het ambt uitoefent van industrieel ingenieur bij het hoofdbestuur;

Overwegende dat haar, na de geboorte van haar tweede kind op 23 september 1995, op 27 december 1995 door haar dienstchef telefonisch is meegedeeld dat haar bevallingsverlof ten einde liep; dat ze op 8 januari 1996 bij de administrateur-generaal een aanvraag om ouderschapsverlof indient, waaromtrent geen beslissing wordt genomen; dat ze op 22 januari 1996 in kennis wordt gesteld van de bestreden handeling, die de beslissing is van de administrateur-generaal om haar ambtshalve te ontslaan "krachtens artikel 12, 3° (lees 112, eerste lid, 3°), van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel (in overeenstemming gebracht met de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 januari 1973)";

Overwegende dat de eerste verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen; dat ze buiten de zaak behoort te worden gesteld;

Overwegende dat verzoekster een middel, het eerste van het verzoekschrift, ontleent aan de schending van de algemene beginselen van de rechten van verdediging, van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging; dat ze tegen de verwerende partij inbrengt dat ze vooraf niet gehoord is, terwijl ze had te kennen gegeven haar bij statuut vastgelegd

dienstverband niet definitief te willen verbreken door ouderschapsverlof aan te vragen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 112, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 "geconcipieerd is om ambtshalve te worden toegepast wanneer wordt vastgesteld dat een ambtenaar verzuimt zijn werk te hervatten en zijn afwezigheid in geen enkel opzicht kan rechtvaardigen" en betoogt dat wanneer een feitelijke situatie op ondubbelzinnige wijze vaststaat, zulks automatisch juridische gevolgen heeft die geen enkele beoordelingsbevoegdheid laten"; dat ze betoogt dat het begrip "wil om de juridische band "met de werkgever" te verbreken", beoordeeld moet worden in het licht van het gedrag van de ambtenaar en dat "een ambtenaar die nalatig is en nonchalant, die meer dan 10 dagen zonder enige verontschuldiging afwezig is, aantoonst dat hij in werkelijkheid geen belang stelt in zijn betrekking en geen respect heeft voor zijn collega's of werkgever"; dat naar haar mening zulk een gedrag dus ten genoegen van recht kan aantonen dat hij de band wil verbreken, zonder dat van hem een uitdrukkelijke verklaring moet worden geëist, zoniet zou hij de enige zijn die al dan niet gevolgen kan trekken uit zijn eigen gedrag; dat ze betoogt dat verzoeksters situatie alleen te wijten is aan haar nalatigheid, te meer daar het ouderschapsverlof dat ze heeft aangevraagd geen dringend verlof is dat te maken heeft met een onvoorziene omstandigheid, maar het soort van verlof is dat voldoende op voorhand kan worden gepland; dat ze aanvoert dat er in zulke omstandigheden geen enkele reden was om haar vooraf te horen, aangezien de omstandigheden erop wijzen dat verzoekster "haar afwezigheid geenszins kon rechtvaardigen" en dat haar nonchalant gedrag het gevolg is van haar wil om het bij statuut vastgelegd dienstverband te verbreken; dat ze voorts zegt dat haar niet-gerechtigde afwezigheid

automatisch juridische gevolgen heeft gehad op de elfde dag van haar afwezigheid, te weten op 6 januari 1996, zodat ze geen uitspraak meer kon doen over de verlofaanvraag;

Overwegende dat artikel 112, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 als volgt luidt :

" Ambtshalve en zonder opzegging verliest de hoedanigheid van rijksambtenaar :

(...)

3° onverminderd de toepassing van artikel 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheid, de ambtenaar die zonder geldige reden zijn post verlaat en meer dan tien dagen afwezig blijft";

Overwegende dat het voormelde artikel 112, eerste lid, 3°, verwijst naar het verlaten van de post "en" het meer dan 10 dagen afwezig zijn; dat de aldus vastgestelde afwezigheid een ongewettigde afwezigheid moet zijn, die tekenend is voor het verlaten van de post; dat daaruit volgt dat de verwerende partij, aangezien de maatregel van ambtshalve ontslag ernstig is en genomen is wegens het gedrag van de ambtenaar, deze vooraf in de mogelijkheid moet stellen om de redenen voor zijn afwezigheid te kennen te geven, welke redenen ter beoordeling worden voorgelegd aan de overheid; dat niet wordt betwist dat verzoekster die gelegenheid niet heeft gekregen; dat de verwerende partij, zelfs indien de aanvraag om ouderschapsverlof niet snel genoeg is ingediend, daarover eerst uitspraak behoorde te doen alvorens de bestreden maatregel te nemen; dat het middel gegrond is;

